

"ביום חתונתי – זו שמחת-תורה"...

ומהן נשואות למקום רחוק, יום אחד באו כלם לשאול שלום המלך אביהם אמר המלך אלו שנשואות במקום קרוב אית בעונתה למייל ולמית, ואלין שנשואות במקום רחוק לית בעונתה לזייל ולמית אלא עד דאינון כלהון אצלי הכא נעבד כלן חד יום טב ונחדי עמן.

כך עצרת של פסח עד דאינון נפקין מהחורף לקיץ אמר הקב"ה אית ביומא למיזל ולמית אבל עצרת של חג על ידי שהן יוצאין מהקיץ לחורף ואבק דרכים קשה לפיכך אינה רחוקה חמשים יום אמר הקב"ה לית ביומא למיזל ולמית אלא עד דאינון הכא נעבד כלן חד יום טב ונחדי לכך משה מזהיר לישראל ואומר להם (במדבר כ"ט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם הוי אומר מה יפו פעמיך בנעלים:

תשובה-מטאורולוגית או: מטאורולוגיה של ה"תשובה"?

[למי נשואות הבנות שבמשל?]

רחוק	קרוב
בעלי תשובה	צדיקים
בעמקי הקליפות	בענייני הרשות
חיה יתידה	נר"נ
[8] דילוג רחוק בב"א	[50] מידרג-קרוב
להר נבו - בפסיעה אחת	טפירת העומר
כתר	אצילות
חושך	אור
חורף - עננים	קיץ - שמש הוי"ה
שמח"ת - רוקדים	שבועות לומדים

תבני-התורה הם ה"אור" שבה
אותיות התורה בס"ת העטוף - ה"אנכי" שבתורה
עצמותו של יהודי רוקד עם עצמותה של התורה
"עצרת" (מה שהיה עצור) תהיה לכם" (בגילוי)

למה סביב הבימה - ולא סביב הסטנדרט?

למה עם ס"ת סגור ועטוף ולא בקריאת קטע-תוכני?

הציר-המשנתף: "הקשר-השלישי"

תלת קשרין מתקשראן דא בדא
ישראל מתקשרין באורייתא - ואורייתא בקודשא ב"ה
ואיה ה"קשר השלישי"?

ישראל מתקשרין בקוב"ה "עוקף אורייתא"

קשר חתן וכלה [שבועות] - הכוחות הגלויים [נר"נ]

ראש השנה = הזדקקות הדרת על המלך והעם

קשר אב וזן - הכוחות הנעלמים [ח"י]

התגלות קשר זה בכפרת חטא העגל [יוה"כ]

מחני נא מסכרך אשר כתבת

[שלא יאמר לא היה כדאי לבקש עליהם רחמים]

ה'שלא יאמר לא היה כדאי לבקש עליהם רחמים

וזה סוד ההלכה בסוכה שצ"ל "צילתה מרובה מחמתה"

יושב בסתר עליון - בצל....

ישת חושך סתרו - העלם העצמות
ה"מקיף-העצמות" מצוי בתחום-הנעלם

ה"סכך"-המשולש

תשר"ק ר"ת:

תשמח שנעשה רחוק קרוב

איך יהושע בן לוי ראויה היתה העצרת של חג שתהא רחוקה חמשים יום כנגד העצרת של פסח [= כלומר חג השבועות] אלא עצרת של חג על ידי שהן יוצאים מן הקיץ לחורף לית ביומיהו דיזלון וייתון משל למה"ד למלך שהיו לו בנות הרבה מהן נשואות במקום קרוב

מעשה בסנדלר יהודי פשוט, שהיה מפז ומכרכר בעת ההקפות ביום שמחת תורה בקלויז של גאוני מינסק, פנה אליו אחד מאברכי-הכולל העילויים בלגלוג: "מה לך מרקד עם התורה, בור ועם הארץ שכמותך, והרי אינך פותח ספר כל השנה, זו לא חתונה שלך... די לך שתביט בריקוד בני-התורה, להם יאה הריקוד עם התורה..."

ענה לו הסנדלר בתמימות: "ואם זו חתונת-אחי, האין לי זכות לשמח בשמחתו הוא...?"

לא כך דעת האושפיז-התשיעי מהבעש"ט:

הרבי מליובאוויטש זי"ע נבג"מ

אצל כל יהודי: שמחת תורה הוא יום חתונתי שלי

שאלות מקיפות על ה"הקפות":

מדוע לא נקבעה שמחתה של תורה בחג השבועות?

ואם בגלל ה"סיום" - יסיימה ימדי חג שבועות

מבואר בספרים

שוהי השמחה על הלוחות השניות נציתנו ביום כיפור שמחת

בעלי התשובה - על כפרת חטא העגל

אבל על פי זה

נראה שחגי תשרי דינם "אוטף-אקר"אי"

1. ראש השנה - זכר לבדיאת העולם
2. יום הכיפורים - זכר לכפרת העגל
3. סוכות - חג האסיף לחקלאים (או זכר ליציאת)

האין לכל אלו החגים "ציר משותף"?

תורה עניינה לימוד ב"ראש"
ולא ריקודים ב"רגליים"